

Libris RO
Respect pentru oamenii săi

MARIO PUZO

NAŞUL

volumul 2

Traducere de **Beatrice Junona Tutunea**

Editura ORIZONTURI

Respect pentru oameni și cărti

Capitolul 15

In orășelul New Hampshire, orice nou eveniment era observat în cele mai mici amănunte de către gospodinele care spionau totul de după perdele, de către negustorii proptiți în ușile prăvăliilor. Așa că atunci când automobilul negru, cu număr de New York, opri în fața casei Adams, fiecare cetățean află îndată despre această întâmplare.

Kay Adams, ca orice fată crescută într-un orășel de provincie, în ciuda anilor de colegiu, urmărea și ea scenă din dosul draperiilor. Învățase până atunci pentru examene și tocmai se pregătea să coboare la masă, când zări mașina care venea din josul străzii și nu rămașe deloc surprinsă când aceasta întoarse și frână apoi chiar în fața peluzei lor. Din limuzină ieșiră doi indivizi foarte masivi, care ei îi păreau că seamănă cu gangsterii din filme, iar Tânăra se repezi într-o clipă pe scări în jos, ca să ajungă cea dintâi la ușă, să le deschidă. Era sigură că veneau din partea lui Michael sau a familiei acestuia și nu voia ca ei să vorbească mai întâi cu părinții săi, fără să fie puși în temă de ea. Nu pentru că i-ar fi fost rușine de prietenii lui Michael. Ci numai pentru că mama și tatăl ei erau niște oameni de modă veche și nu ar fi înțeles sub nici o formă ce legătură putea avea ea cu astfel de persoane dubioase.

Ajunsă lângă ușă exact când clopoțelul începu să sună și îi strigă mamei ei.

— Mă duc eu!

Deschise ușa, iar cei doi vălgani intrără. Unul dințe ei vârî mâna în buzunarul de la piept, aşa cum fac bandiții când scot pistolul, iar mișcarea aceasta o uimi atât de tare pe Kay, încât scoase o exclamație de surpriză. Dar omul nu făcu altceva decât să dea la iveală un mic portofel de piele, pe care îl deschise să îl arate legitimația.

— Sunt detectivul John Phillips, de la Departamentul Poliției din New York, se prezintă el.

Făcu un semn cu capul către celălalt, un individ negricios, cu sprâncene negre ca pana corbului și foarte stufoase.

— Dumnealui este partenerul meu, detectivul Siriani. Sunteți cumva domnișoara Kay Adams?

Kay încuviuință din cap. Phillips continuă.

— Putem intra pentru câteva minute, să vă întrebăm câteva lucruri? Este vorba despre Michael Corleone.

Ea se dădu în lături, să le facă loc să intre. În acel moment, în capătul micului hol care ducea spre biroul său, apăru tatăl fetei.

— Ce s-a întâmplat, Kay

Era un insușbităritic, cărunt, cu o figură foarte distinsă, respectat pastor la biserică baptistă din localitate, dar și considerat în cercurile religioase drept un adevarat erudit. Kay nu era în relații foarte apropiate cu el, pentru că în prezența lui se făstâcea mereu, dar știa și ea prea bine că acesta o iubea, deși voia să îl lase impresia că nu o găsește o făptură prea interesantă. Cu toate că nu împărtășeau prea multe, Kay avea mare încredere în tatăl ei.

— Dumnealor sunt detectivi, de la New York, zise ea. Vor să îmi pună câteva întrebări despre un cunoscut de al meu.

Domnul Adams nu păru deloc uluit.

— Dar de ce nu mergem în biroul meu să discutăm? îi pofti el.

— Vrem mai degrabă să stăm de vorbă numai cu fizica dumneavoastră, domnule Adams, spuse detectivul Phillips, prevenitor.

— Cred totuși că asta depinde în mare măsură de dorința fiicei mele, replică dl. Adams, politicos. Draga mea, vrei să discuți singură cu acești domni sau preferi să fiu și eu de față? Sau poate mama ta?

— O să vorbesc eu cu ei, răspunse Kay.

Dl. Adams i se adresă lui Phillips.

— Puteți sta în biroul meu. Rămâneți și la masa de prânz?

Cei doi clătinăra din cap, în semn negativ. Kay îi conduce în birou.

Se aşezără cam înghesuți, pe marginea canapelei din piele, în vreme ce ea se tolăni în fotoliul încăpător al tatălui său. Phillips începu conversația, mai întâi pe ocolite.

— Domnișoară Adams, în ultimele trei săptămâni, l-ați mai văzut pe Michael Corleone sau ați mai vorbit cu el măcar la telefon?

Această introducere o puse deja în gardă. Cu trei săptămâni în urmă citise ziarele de la Boston, care scriau toate, pe prima pagină, despre uciderea unui căpitan de poliție de la New York și a unui traficant de droguri pe nume Virgil Sollozzo. Presa presupunea că acțiunea facea parte din războiul dintre clanurile rivale, printre care se număra și familia Corleone.

Kay dădu din cap, neștiutoare.

— Nu, ultima dată l-am întâlnit înainte să îl vizitez pe tatăl său la spital. Adică acum vreo lună.

Celălalt detectiv îi zise cu voce răgușită.

— Știm toate amănuntele despre întâlnirea aceea! Dar de atunci ați mai primit vreun semn de la el sau l-ați mai văzut?

— Nu, rosti răspicat Kay.

Detectivul Phillips urmă pe un ton politicos.

Respectătorul său
Dacă luati cumva legătura cu el, v-am ruga foarte mult să ne dați de știre. Este foarte important să stăm și noi de vorbă cu Michael Corleone Trebuie să vă anunț că, dacă o să intrați iarăși în relații mai strânsse cu el, veți fi pusă într-o situație foarte periculoasă pentru dumneavoastră. Iar dacă o să-l ajutați în vreun fel, vă veți expune singură la o mulțime de necazuri nedorite.

Kay se îndreptă de spate și rămase într-o postură foarte marțială.

— Și de ce anume n-ar trebui să îl ajut? întrebă ea, oarecum iritată. Avem de gând să ne căsătorim, iar cei ce trăiesc o viață împreună trebuie să se ajute unul pe celălalt.

Atunci interveni detectivul Siriani.

— Dacă o să îi dați vreo mână de ajutor, în orice fel, puteți deveni complice la crimă. Îl căutăm pe prietenul dumitale pentru că a omorât un căpitan de poliție din New York și un informator cu care se afla atunci acel polițist. Noi știm că Michael Corleone este cel care a tras în ei.

Kay izbucni în râs. Părea atât de sincer amuzată, atât de neîncrezătoare în vorbele lor, încât cei doi ofițeri o priviră surprinși și mai puțin siguri pe ei.

— Mike n-ar fi în stare niciodată să facă aşa ceva, îngăimă ea printre hohote. El n-a intrat niciodată în afacerile familiei. Când am fost la nunta surorii lui, se vedea de la o poștă că este tratat ca un simplu invitat, aproape că se purtau cu el ca și cu mine, de pildă, care eram chiar o străină. Iar dacă acum el se ascunde, nu o face decât pentru că nu dorește nici un fel de publicitate, ca numele să nu-i fie amestecat nicicum în toate acestea.

Mike nu este un gangster. Eu una îl cunosc mai bine decât dumneavoastră sau decât oricine altcineva. Este un om mult prea bland și mult prea sensibil ca să făptuiască un lucru atât de vrednic de dispreț precum crima. Este ființa cu cel mai mare respect pentru lege dintre toți

oamenii pe care i-am întâlnit până acum și nu-mi amintesc să mă fi mințit nici măcar o singură dată.

— De câtă vreme îl cunoașteți? o chestionă detectivul Phillips, cu blândețe.

— De mai bine de un an de zile, răspunse Kay mirată de zâmbetul enigmatic ce apără pe chipurile celor doi polițiști.

În cazul acesta cred că ar trebui să mai aflați căte ceva, o anunță detectivul Phillips. În seara aceea, când a plecat de la dumneavoastră, s-a dus într-adevăr la spital. Când a ieșit de acolo, a avut un mic conflict cu un căpitan de poliție care venise la spital, fiind în exercițiul funcțiunii. Michael a sărit la căpitan, dar de data asta nu i-a mers deloc. S-a ales cu o falcă ruptă și câțiva dinți lipsă. Prietenii lui l-au dus la reședința familiei Corleone, din Long Beach. În seara următoare, polițistul cu care avusese el respectiva dispută a fost împușcat mortal, iar Michael Corleone a dispărut ca prin farmec. Nici urmă de el nicăieri.

Avem și noi legăturile noastre, informatori. Toți îl recunosc pe Michael Corleone în fotografii, dar acest lucru nu constituie o probă în fața instanței. Ospătarul care a fost martor la crimă nu indică nici o poză de-a lui Mike, dar l-ar putea recunoaște dacă l-ar vedea în persoană. În plus, îl mai avem la dispoziție pe șoferul lui Sollozzo, care refuză să vorbească, dar dacă punem mâna pe Michael Corleone, îl facem noi să spună tot. În concluzie, toți oamenii noștri sunt pe urmele lui Michael Corleone, F.B.I.-ul îl caută, toată lumea încearcă să dea de el. Încă nu avem niciun rezultat. Așa că ne-am gândit că dumneavoastră ne-ați putea oferi vreun indiciu folositor.

Kay îi zise pe un ton foarte glacial.

— Nu cred o iota din tot ce ați îndrugat până acum.

Totuși, simțise că i se oprește o clipă răsuflarea când își dăduse seama că istoria despre falca ruptă a lui Mike

putea fi adevărată. Dar în niciun caz restul, despre assassinatul pe care pretindeau că-l comisese acesta.

— O să ne anunțați dacă Mike ia legătura cu dumneavastră? o întrebă iarăși Phillips.

Kay dădu din cap, dezaprobatore. Atunci Siriani, celalalt detectiv, se răstă la ea.

— Auzi, uite ce-i... Noi știm că tu și Michael Corleone ați trăit împreună. Avem registrele de la hotel și destui martori. Dacă lăsăm să scape numai o vorbuliță presei despre chestia asta, mă tem că maică-ta și taică-tău or să se simtă cam aiurea. Oamenilor cu adevărat respectabili, aşa cum sunt dumnealor, nu cred că le-ar plăcea deloc să afle toată lumea că fata lor trăiește într-o veselie cu un bandit. Și, dacă nu-ți bagi mințile în cap chiar din clipa asta, îl chem aici pe tac-tu și i-o zic pe-aia dreaptă!

Kay îl privi câteva momente, mută de uimire. După care se ridică din fotoliu și deschise larg ușa încăperii. Îl zări pe tatăl ei stând la fereastră, în camera de zi și trăgând din pipă. Îl strigă.

— Tată, poți să vîi puțin până aici?

Ei se întoarse spre Kay, îi zâmbi, apoi intră în cameră. Trecând pragul biroului, o prinse pe fiica sa cu brațul pe după mijloc, îi privi scrutător pe cei doi detectivi și rosti:

— Da, domnilor, vă ascult.

Aceștia însă nu ziseră încă nimic, dar Kay îl îndemnă cu răceală pe detectivul Siriani.

— Poftiți, domnule ofițer, „ziceți-o pe-aia dreaptă“.

Siriani roși, stânjenit.

— Domnule Adams, vreau să vă anunț următoarele, spre binele fiicei dumneavastră. Ea este cuplată acum cu un derbedeu despre care noi avem motive serioase să credem că a omorât un ofițer de poliție. Tocmai l-am spus și ei că poate să aibă necazuri serioase dacă nu volește să coopereze cu noi. Dar se pare să nu-și dă încă bine seama că de gravă este toată această

situatie. Poate că reușiți dumneavastră să stați de vorbă cu ea și s-o lămurîți.

— Pare neverosimil ceea ce îmi povestîți, răsunse domnul Adams, politicos.

Siriani își împinse bărbia înainte, continuând nervos.

— Fiica dumneavastră și Michael Corleone au fost împreună mai bine de un an de zile. Au stat amândoi la diverse hoteluri, înregistrându-se ca soț și soție. Michael Corleone este căutat pentru uciderea unui căpitan de poliție. Iar fata dumneavastră refuză să ne ofere chiar și cea mai mică informație care ne-ar putea ajuta să dăm de el. Acestea sunt faptele reale. Puteți să spuneți dumneavastră că totul pare „neverosimil“ cât poftiți, dar eu am să vă aduc dovezi, pentru că ăsta este adevărul.

— Nu mă îndoiesc cătuși de puțin de spusele dumneavastră, domnule, replică domnul Adams, cu blândețe. Ceea ce mi se pare mie incredibil însă este faptul că fiica mea ar putea fi în mare pericol. Mă rog, poate doar dacă dumneavastră nu vreți cumva să îmi sugerați că ea ar fi – aici se prefăcu a se afla într-o dilemă științifică – o „târfă tăinuitoare“, parcă acesta este termenul dumneavastră de specialitate.

Kay se uită la tatăl ei, sincer uluită. Știa că, dincolo de modul lui suveran de a se purta, se distra copios bătându-și joc de cei doi polițiști, dar era surprinsă cât de firesc primește el toate acele vești destul de neașteptate.

Iar domnul Adams urmă foarte categoric.

— Cât despre restul, vă asigur că, îndată ce Tânărul acela se va arăta prin preajmă, o să anunț autoritatările neîndoielnic de prezență sa. Așa cum va proceda și fiica mea, dealtfel. Acum, vă rugăm să ne scuzați, dar am vrea totuși să mergem la masă, pentru că se răcește mâncarea.

Îi conduse pe cei doi către ieșire, ca orice gazdă, apoi închise ușa în urma lor, cu grija, dar foarte hotărât, ca să înțeleagă că nu fuseseră deloc bineveniți. După care

o luă pe Kay de brăț și porniră amândoi spre bucătăria, aflată în ultima încăpere a casei.

— Haide, draga mea, ne așteaptă mama cu prânzul.

Când ajunseră în bucătărie, Kay avea deja fața scăldată în lacrimi. Plângerea tăcută, grozav de emoționată de discrepanța și afecțiunea pe care i-o arătase tatăl său. Mama ei nici măcar nu păru să observe că ea plângă, aşa că Tânăra își dădu seama că domnul Adams probabil că o informase deja despre cei doi detectivi care sosiseră. Se așeză la masă, iar mama sa îi puse în farfurie, fără să scoată o vorbă. Înainte de a începe să mănânce, tatăl ei spuse o rugăciune cu capul plecat, supus.

Doamna Adams, era o femeie scundă, durdulie, întotdeauna îmbrăcată curat și pieptănată foarte îngrijit. Kay nu o văzuse niciodată în neorânduială. În plus, nu îi arătase niciodată prea multă afecțiune, tratând-o cu destulă indiferență. Ca și acum, de altfel.

— Kay, nu te mai da atâta de ceasul morții. Sunt sigură că nu este decât o încurcătură regretabilă. La urma urmei, un băiat care frecventea colegiul Dartmouth nu poate în niciun caz să înfăptuiască un lucru atât de îngrozitor.

Kay își ridică ochii către ea, cu mare mirare.

— Dar de unde știi că Mike urmează colegiul Dartmouth?

Mama îi răspunse, foarte înțeleagătoare.

— Of, of, voi, tinerii ăștia aşa de secretoși, aveți impresia că sunteți foarte isteți. Noi știm totul despre el, de multă vreme, dar nu știtem să aducem vorba despre asta, până când nu aveai tu de gând să discutăm cu toții.

— Bine, dar cum de ați aflat? zise Kay, încă nedumerită.

Nu putea încă să îl privească în ochi pe tatăl ei, acum, când el știa sigur că ea se culcase cu Mike. Iar domnul

Adams nu păstră nici urmă din zâmbetul lui obișnuit, când îi zise.

— Îți-am deschis corespondența, bineînțeles.

Kay rămase oripilată auzindu-l și se înfurie îngrozitor. Da, acum putea să îl înfrunte. Ceea ce făcuse el era cu mult mai rușinos decât propriul ei păcat. Ea nici măcar nu l-ar fi bănuit în stare de așa ceva.

— Tată, nu se poate! Nu aveai dreptul.

Domnul Adams îi zâmbi.

— Am stat și m-am gândit care păcat este mai mare, să citesc scrisorile sau să dorm liniștit în neștiința mea, în timp ce copilul meu se aruncă în brațele unui destin ce se putea dovedi necruțător. Hotărârea mea a fost logică și plină de virtute.

Doamna Adams îi explică și ea, printre îmbucăturile de tocăniță de pui.

— La urma urmei, draga mea, ești grozav de neștiu-toare pentru vârsta ta. Trebuia să fim puși în temă, ca să te putem feri de rele, la o adică. În plus, nu ne-ai vorbit niciodată despre acest băiat.

Pentru prima dată, Kay se gândi cu recunoștință la Michael, care nu fusese niciodată drăgăstos în scrisorile lui. Și mulțumi cerului că părinții ei nu apucaseră să vadă anumite epistole ale sale către Mike.

— Nu v-am vorbit niciodată despre el pentru că am crezut că o să vă îngroziți aflând din ce familie este.

— Chiar aşa s-a și întâmplat, o anunță dl. Adams acum, cu voioșie. Dar, că tot a venit vorba, nu cumva Michael a mai luat legătura cu tine?

Kay dădu din cap dezaprobatore.

— Sunt sigură că el nu are nici o vină.

Observă cum ai ei se priviră cu tâlc. După care domnul Adams grăi cu mare blândețe.

— Dacă într-adevăr este nevinovat și a dispărut din-tr-odată, înseamnă că s-a petrecut altceva cu el.

La început, Kay nu pricepu remarcă tatălui său. Dar când înțelesе, sări în picioare ca mușcată de șarpe și fugi în camera ei, plângând.

*

* *

Trei zile mai târziu, Kay Adams coborî dintr-un taxi, în fața reședinței familiei Corleone, din Long Beach. Telefonase în prealabil și i se spusese că va fi așteptată. Tom Hagen o întâmpină la ușă, iar ea rămase cam dezamăgită. Știa că acesta nu o să-i zică nimic clar despre Michael.

O conduse în camera de zi și o servi cu un cocktail. Ea zărise mai devreme o mulțime de bărbați mișunând împrejurul casei, dar nici urmă de Sonny. Îl întrebă pe Hagen direct.

— Știi cumva unde este Mike? Aveți idee cum aş putea să dau de el?

Hagen o informă împăciuitor.

— Știm numai că este teafăr, sănătos, dar habar nu avem pe unde se află acum. Când a auzit despre împușcarea căpitanului, s-a temut că or să îl acuze pe el. Așa că s-a hotărât de bunăvoie să dispară pentru o vreme. Mi-a lăsat vorbă că o să revină peste câteva luni.

Toată povestea, deși falsă, era menită să îl lase totuși fetei o urmă de speranță, măcar atât să facă și el pentru ea.

— Este adevărat că acel căpitan i-a rupt maxilarul? întrebă Kay.

— Mă tem că aşa e, confirmă Tom. Dar Mike nu a fost niciodată un răzbunător. Eu unul sunt ferm convins că el nu are absolut nici cea mai mică legătură cu incidentul acela.

Kay scoase din poșetă o scrisoare.

— Vrei să-i dai acest mesaj din partea mea, dacă te întâlnești cumva cu el sau măcar afli unde poate fi găsit? Hagen clătină din cap, energetic.

— Nu! Pentru că dacă eu accept această misivă și tu depui mărturie că am primit-o, se poate interpreta cum că aș avea cunoștință despre locul unde se ascunde el acum. Dar de ce nu mai vrei să ai răbdare încă puțin? Sunt sigur că Mike o să ia el cumva legătura cu noi.

Fata termină băutura din pahar și se ridică să plece. Hagen o însoți către ieșire, dar când deschise ușa, în prag dădură cu ochii de o femeie. O doamnă scundă, îndesată, îmbrăcată în negru. Kay o recunoscu pe mama lui Michael. Îl întinse mâna cu prietenie și i se adresă.

— Bună ziua! Ce mai faceți, doamnă Corleone?

Ochii mici ai celeilalte fulgerară către ea o clipă, apoi chipul ridat, uscățiv și măsliniu se destinse într-un zâmbet amabil, care părea, într-un mod curios, foarte prietenos.

— Aha, tu ești mititica lui Mikey? își aminti doamna Corleone.

Vorbea engleză cu un pronunțat accent italian, astfel încât Kay o înțelegea cu greu.

— Nu vrei să iei o gustărică?

Kay o refuză, politicoasă, când deodată, doamna Corleone se întoarse furioasă către Tom Hagen și îl certă în italienește, sfârșind apoi în engleză ei stricată.

— Nu dai bătă fată nici o ceașcă de cafea, disgrazia. Rușine mare!

O luă pe Kay de braț, conducând-o apoi către bucătărie. Mâna bătrânei era neașteptat de caldă și viguroasă.

— Mai întâi o cafeluță și mănânci ceva și după-aia conduce cineva acasă, cu mașină. Nu vreau fată drăguță ca tine să plece cu trenu'.

O sili pe Kay să se așeze, apoi începu să se învârtă prin încăpere, dându-și jos, în grabă, haina și pălăria și lăsându-le pe un scaun. În câteva clipe, pe masă își făcură apariția ca prin farmec, pâine, brânză și mezeluri. De pe plită, cafeaua răspândea arome îmbietoare.

Kay începu timidă.